

Öster Malma 20161216

Yttrande över remiss angående Polismyndighetens föreskrifter och allmänna råd om organisation och samordning vid eftersök av trafikskadat vilt (PMFS:XX FAP 226-1)

Svenska Jägareförbundet, nedan kallat Förbundet, får härmed anföra följande. I de delar som inte kommenteras har Förbundet inga invändningar.

Inledningsvis vill vi påpeka några brister i detta förslag av större vikt, sedan följer synpunkter i löpande ordning.

- **Användning av enhandsvapen för jakt/eftersök.** Här måste Polisen förtydliga denna paragraf (§38) och vidhängande allmänna råd. I nuvarande skrivning omnämns enhandsvapen som "*inte lämpliga att användas vid eftersök*" men i de allmänna råden öppnar man för att ändå "*i särskilda fall*" ge möjlighet att använda dessa olämpliga vapen vid platsbesök/eftersök. Det måste ges en enhetlig bild av hur enhandsvapen ska kunna användas under eftersöksverksamheten och på vilka premisser polisen i så fall ska kunna ge tillstånd till detta. Förbundet kan se vissa situationer då ett enhandsvapen kan vara lämpligt att nyttja. Det är dock myndigheternas ansvar att skriva föreskrifter som reglerar detta på ett tydligt sätt och med en röd tråd genom de föreskrifter som är kopplade mot denna verksamhet. Antingen så är vapnen olämpliga och ska inte användas alls eller också är de i vissa situationer lämpliga och de ska då vara möjligt att använda befintliga vapen men också under vissa förutsättningar ges möjlighet att söka ny licens på ett sådant vapen med syfte att genomföra eftersök. Här måste en samordning självklart ske mot Naturvårdsverkets föreskrifter.
- I förslagen skrivning ges **samordnande jägare och länsansvarig jägare** specifika uppgifter men i § 60 finns dessa inte med i de grupper som är aktuella för någon form av ersättning. Detta är självklart inte acceptabelt. När Naturvårdsverket ska besluta om ersättningsnivåer för de som arbetar inom verksamheten är det av avgörande betydelse att både samordnande jägare och länsansvarig jägare finns uppräknade i denna paragraf (§60)
- I den föreslagna skrivningen finns det på olika ställen uppräknat när organisationen ska använda **eftersöksekipage och när eftersökspatrull** ska användas. Detta låser organisationens möjlighet till flexibilitet. Oftast är det situationer och säkerhetsfrågor för eftersöksjägarna som avgör om det behövs en patrull eller inte och i mindre utsträckning vilket vilt eftersöket gäller. I föreskrifterna bör det lämnas mer öppet för polisen i varje enskilt fall att avgöra om en eftersökspatrull kan komma att behövas eller inte

Svenska Jägareförbundet

Öster Malma, SE-611 91 Nyköping · Tel: 0155-24 62 00 · Fax: 0155-24 62 50

Plusgiro: 152292-9 · Bankgiro: 566-6755 · Org. nr: 802001-6658

www.jagareforbundet.se

Nedan följer våra synpunkter på föreslagen skrivning i löpande ordning

§ 17

I de allmänna råden bör det framgå att en kontaktperson även kan registreras som eftersöksjägare då detta framgår av § 42

§§ 24-25

I dessa paragrafer nämns endast regionansvarig och biträdande regionansvarig polis samt samordningsansvarig jägare. Här ska självklart länsansvarig jägare vara inkopplad på samma sätt som skrivning är i § 15 som hänvisas till i dessa paragrafer

§ 28

Här bör ges möjlighet att ha egen klädseln under förutsättningen att den följer den utformning rörande märkning och säkerhetsnivå som framgår av föreskrifterna

§ 38

I föreskriften anges att enhandsvapen inte är lämpliga att använda vid trafikeftersök. I Naturvårdsverkets föreskrifter (NFS 2002:18) nämns inte enhandsvapen i paragrafen rörande vapen som får användas vid trafikeftersök. Det är därför motsägelsefullt när polisen i de allmänna råden, i direkt strid med vad som anges i den överordnade föreskriftstexten, ändå lämnar öppet för att eftersöksjägare ska kunna nyttja befintligt enhandsvapen vid trafikeftersökssituationer. På samma sätt som enskilda personer som kommer först till en olycksplats kan i detta fall kan vem som helst med stöd av 40b§ Jaktförordningen **avliva** ett skadat djur med vilka medel som helst. Ett planerat eftersök initierat av polisen definieras som **jakt** och då måste regelverket för godkända jaktmedel tillämpas. I föreskrifterna måste det vara tydligt vad som gäller –vilka vapen är lämpliga och får användas. Sedan ökar oklarheten med skrivningen ”den som sedan tidigare innehar enhandsvapen”. För det första så omfattar detta även målskjutningsvapen, men ett sådant vapen får endast enligt Förbundets uppfattning användas vid en nödliknande situation tex då man anländer på en trafikolycksplats på väg till eller från skjutbanan, inte för att regelmässigt ge sig ut på trafikeftersök. Förbundet utgår från att polismyndigheten avser personer som idag innehar grovkalibriga enhandsvapen med licens för jakt. Om polismyndigheten vill ge möjlighet för dessa personer att använda dem för trafikeftersök, så måste föreskriften innehålla en övergångsbestämmelse som anger att personer som vid tidpunkten för ikraftträdandet innehar enhandsvapen för jakt, får medges möjlighet att använda dem i trafikeftersökssammanhang. Att diskriminera nyansökningar **om** enhandsvapen ska anses lämpliga för trafikeftersök förefaller dock inte överensstämma med grundläggande likabehandlingsprinciper och kan strida mot annan lag. Naturvårdsverkets föreskrifter måste också ändras så dessa vapen tillåts för trafikeftersök om nu polismyndigheten anser att de bör få användas eftersom det annars inte finns en tydlig laglig grund att använda sådana vapen för trafikeftersök. Exakt vilka vapentyper och kalibrar m.m. som bör användas, samt kraven för att få inneha dem i form av kompetensprov m.m. bör i så fall utredas innan beslut fattas i den delen. Denna skrivning skapar så många oklarheter att denna del måste omarbetas helt och då i tydlig samverkan mellan Polisen och Naturvårdsverket

§ 40

Det är av största vikt att den skrivning som nu finns i denna paragraf även innebär att en eftersöksjägare som skickas ut på eftersök enligt dessa allmänna råd får ersättning även om det visar sig att viltet ligger dött och det endast rör sig om ett platsbesök

§ 43

Här måste lämnas öppet för att kontaktpersonen har möjlighet att själv fullfölja ett eftersök om det visar sig vid ett platsbesök att viltet inte återfinns. Detta under förutsättning att kontaktpersonen också är eftersöksjägare med lämplig hund. Ett sådant eftersök likställs då med vad som sägs i § 42 angående föregående kontakt med polis.

§ 45

Här bör lämnas möjlighet för polisen att besluta om att kontaktperson **eller annan eftersöksjägare** biträder vid eftersöksuppdrag. Detta bör inte vara kopplat mot särskilt viltslag eftersom andra omständigheter kan motivera en eftersökspatrull.

§§ 46 & 47

Förbundet ser skrivningen i dessa paragrafer som inkonsekventa vad gäller att man för eftersök av lo, varg, björn samt järv ska kontakta Länsstyrelserna i första hand. De personer som ska nyttjas vid trafikeftersök ska ha genomgått utbildning samt ha den utrustning som krävs för att arbeta inom vägområde. Det måste alltså vara personer som finns registrerade som godkända eftersöksekipage för rovdjur i NVR-databasen som ska nyttjas. Om detta hanteras så att polisen kontaktar dessa direkt eller går via områdets kontaktperson kan diskuteras, men det finns i dag ingen anledning att frångå regelverket genom att gå förbi de godkända eftersöksekipagen man har och kontakta Länsstyrelsen annat än som en information att eftersök på rovdjur inleds. Om Länsstyrelsen har bra ekipage för denna verksamhet ska de självklart föras in i databasen så att de kan anlitas den korrekta vägen.

Här bör också en mindre justering i texten kunna leda till att dessa paragrafer slås samman till en. Det bör vara fritt för polisen att besluta om eftersöksekipage alternativt eftersökspatrull beroende på djurart och övriga förhållanden vid olyckan.

§ 48

Om § 45 justeras för att ge möjlighet för polisen att vid behov besluta om att eftersöket ska genomföras av eftersökspatrull oavsett viltslag kan denna paragraf utgå. Det är också oklart varför man i denna paragraf inte nyttjar begreppet "eftersökspatrull" överhuvudtaget då det enligt definitionerna är det man avser.

§ 51

Här finns en skillnad mellan föreskrift och de därtill kopplade allmänna rådet. Enligt jaktförordningen §34 får en jakträttshavare eller viltvårdsområdesförening behålla trafikdödat vilt, även älg och hjort, *om denne har hjälpt till med att vid behov spåra och avliva djuret **eller ta hand om det***. I det remitterade allmänna rådet har detta skärpts eftersom det där framgår att man vid behov måste ha hjälpt till. Texten om att det räcker med att man är beredd att ta hand om viltet har fallit bort. Sedan är det ju så att jakträttshavaren/VVO enligt 36§ NFS 2002:18 ändå får viltet även om man inte uppfyllt kraven i 34§ jaktförordningen. Detta bör skrivas ut i de allmänna råden som upplysning istället för bara en allmän hänvisning. I annat fall tjänar de allmänna råden inte sitt syfte och blir dessutom helt missvisande om bara 34 § jaktförordningen tas med.

§ 55

Finns behov av denna specificerade paragraf när den innehåller samma regelverk som § 51? Under alla omständigheter måste korrekt information finnas på båda ställena.

§ 57

Förbundet anser att det finns en otydlighet i ansvarsförhållandet mellan polis och kontaktperson i denna skrivning. Det är i andra sammanhang klarlagt att polisen har ett

arbetsgivaransvar för eftersöksjägarna. I detta ingår en kontroll av att personer som genomför eftersök också säkert kommer hem från sitt uppdrag. I denna paragraf framgår att en överenskommelse ska göras mellan kontaktperson och eftersöksjägare om återrapportering. Om sådan inte sker inom rimlig tid SKA kontaktpersonen skyndsamt meddela polisen. Här måste det tydligare framgå att ingen del av arbetsgivaransvaret överförs från polisen till kontaktpersonen. Om detta kan göras med en skrivning som innehåller ett "skall" är tveksamt.

§ 60

Förbundet anser att denna paragraf rörande ersättning också ska innefatta möjlighet att utifrån reviderade föreskrifter från Naturvårdsverket också betala ut ersättningar till samordnande jägare samt länsansvariga jägare då dessa beskrivs med arbetsuppgifter i dessa föreskrifters §§ 14 och 16.

§§ 61-63

Dessa paragrafer berör händelser som ligger utanför det ansvar som hanteras av personer som är registrerade i nationella viltolycksdatabasen. Förbundet anser att om detta ska behållas över huvud taget i dessa föreskrifter så måste det tydligare framgå i text att dessa uppdrag måste avgöras utifrån varje enskilds persons vilja att ta på sig uppdrag utöver trafikeftersök.

Förbundet ser också att det allmänna rådet kopplat till § 62 kan missförstås vad gäller sista stycket. Detta bör omformuleras eller strykas så att det inte uppstår några missförstånd vad gäller jakträttshavares möjlighet att bedriva jakt på ett vilt som är inrapporterat skadat på dennes jaktmark. I dessa fall gäller vanliga regler för jakt och inget annat.

Daniel Ligné

Björn Sundgren

